

Ria Anne Donovan

Napnyugta a parton

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Ria Anne Donovan

NAPNYUGTA A PARTON

HELMA Kiadó 2025

© Ria Anne Donovan

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-905-4

Borító: Bakó Lilla

Szerkesztő: Palczer-Aschenbrenner Eti

Olvasószerkesztő, tördelő: Mirkó Ágnes

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Ria Anne Donovan szerzőtől:**

Alina & David, 2022

Túlvilági barátság, 2023

Alina & David – Váratlan ajándék, 2024

Séta a levendulás kertben (Radics Renátával), 2025

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu**

Nyomdai kivitelezés:

BOOKS FACTORY Sp. z o.o.

ul. Cukrowa 22

71-004 Szczecin

Poland

Prológus

Felejthetetlen nyárnak ígérkezett: meghitt esküvő és álommunka. Nórának mindene megvolt, amire valaha is vágyott, míg egy napon az élete gyökeres fordulatot vett. A férfi, akiben éveken át megbízott, és akit teljes szívéből szeretett, hirtelen kilépett az életéből. Emiatt felmondott a munkahelyén, majd egészen Szálkáig menekült, hogy nulláról kezdje újraépíteni magát.

Zenei lista

1. Kelly Clarkson: Never again
2. Follow the Flow: Porszem
3. Enrique Iglesias: Subeme la radio
4. Sigala, The Vamps: We don't care
5. Vigiland: Take this ride
6. Chord Overstreet: Hold on
7. Michael Malarkey: Feed the flames
8. Mira: Love again
9. Ed Sheeran: Eyes closed
10. Alex Warren: Carry you home
11. Ellie Goulding: Still falling for you
12. Ron Pope: A drop into the Ocean
13. Michael Malarkey: Do you remember yesterday
14. Moncrieff: Warm

1. fejezet

A jól ismert lépteket hallotta közeledni az irodája felé. Egy négyszintes épület legfelső emeletén kapott helyet a kiadója. A csodálatos kilátás a mai napig elvarázsolta. Büszke volt arra, amit eddig elért a karrierjében, beleértve az önállósodását. Jóleső érzéssel gondolt a múltra, de az utóbbi időben valami nem hagyta nyugodni. Megváltozott a párkapcsolata, mintha Nóra, a párja nem lenne elégedett mellette. Ekkor halk kopogást hallott az ajtón. Gyorsan ki egyenesedett, széttúrva maga előtt az iratokat, mint aki nagyon keres valamit.

– Igen? – szólt ki rekedtes hangon, ahogy nem szeretett volna.

A következő pillanatban Nóra lépett be az irodába ruganyos léptekkel, kiűzve Péter csapongó gondolatait. Szeme azonnal a nő hosszú lábain akadt meg, melyet térdig érő szoknya takart. Tekintete feljebb araszolt, elidőzve a nő vékony derekán, formás mellein. Félhosszú haját mindig kiengedve hordta, mogyoróbarna szeme felcsillant, ahogy közelebb lépett az asztalhoz. Az elmúlt öt évben volt lehetősége Péternek megismerni a nő minden rezdülését, ezért is lett napról napra egyre nyugtalanabb. A kapcsolatuk újabb fordulóponthoz érkezett, de ő képtelen volt megtenni a következő lépést. Tisztában volt vele,

hogy a gyávaság beszél belőle, de meg sem próbálta átgondolni a lehetőségeket.

– Indulhatunk? Nem szeretnék sötétedés után megérkezni a faluba – ült le Nóra Péterrel szemben, és keresztbe tette a lábait.

A férfi idegesen tekintett szét a rendetlen asztalon, és érezte, ő lesz az, aki lehűti a nő iménti lelkesedését. Már az idejét sem tudta annak, mikor tette be utoljára a lábát Szálka falujába. Nem töltötte el örömmel a tudat, hogy napokig semmittevással fogja elpazarolni az idejét, ami a munka rovására fog menni. Napok óta tudta, nem akar elindulni, de már nem húzhatta tovább az időt, el kellett mondania az igazat. Erőt vett magán, és Nóra szemébe nézett.

– Sajnálom, de most nem mehetek veled! Tudom, megígértem, de be kell tartanom a határidőket, és tárgyalásom is lesz a jövő héten – mondta Péter, és tehetetlenül széttárta a karját.

Nóra csüggedten/csalódottan lesütötte a szemét, mint akit nagyon bánt a dolog, aztán hangosan hátrátolta a székét, mire a férfi végre felnézett rá.

– Nem csapsz bel! Talán elfelejtetted, hogy én vagyok az egyik szerkesztőd? – emelte meg a hangját Nóra. – Ismerek minden egyes bejövő kéziratot, tudok a tárgyalásokról. Semmi olyan megbízatása nincs most a cégnek, ami ne várhatna addig, amíg vissza nem jövünk. Állj elő jobb kifogásokkal! – indult el Nóra hevesen az ajtó felé.

Péter magához tért a kábulatból és gyorsan megakadályozta, hogy a nő kilépjen az ajtón.

– Úgy érzem – túrt idegesen a hajába –, át kell gondolnom néhány dolgot a kapcsolatunkban. Egy kis időre van szükségem. Lehetőleg egyedül!

Lélegzetvisszafojtva várta, mikor fog Nóra neki-esni, de ehelyett a nő csak csendben közölte, hogy összepakolja a ruháit, és még ma este elköltözik.

Az utat kínos csendben tették meg. Nem volt mit mondaniuk egymásnak. Amint hazaértek, Nóra már hozta is a bőröndjeit. Dühösen dobálta bele válogatás nélkül a könyveit és a ruháit, látszott rajta, a lehető legrövidebb idő alatt szeretne végezni.

– Higgadj már le! – mondta Péter. Egy pillanat alatt pattanásig feszült közöttük a hangulat. Nagyon igyekezett visszafogni magát, hogy semmi olyat ne mondjon, ami még jobban ronthatna a helyzetén, bár javítani sem tudna már rajta.

– Ne szólj hozzám, nem érek rá! – kapta azonnal a feleletet.

– Le kellene ülnünk ezt megbeszélni – próbálta megnyugtathatni a nőt, és megfogta a könyökét, de Nóra azonnal hátrébb lépett. – Nem azt mondtam, hogy szakítani akarok – mentegetőzött Péter.

– Nem? Pedig nagyon úgy tűnt. Indulás előtt egy órával közlöd, hogy nem jössz el velem a nyaralóba,

mert át kell gondolnod pár dolgot velünk kapcsolatban. Minek véljem ezt, ha nem szakításnak?

Nóra szeme villámokat szórt. Péter már nyitotta volna a száját, amikor a nő odalépett és felemelte a mutatóujját, hogy inkább ne is próbálkozzon.

– Az utóbbi másfél évben hányszor magyaráztalak ki a családom előtt, amikor egy váratlan megbízatás miatt lemondta a találkozást a nyaralóban? Talán már akkor is ezt tervezted? Miért érzed úgy, hogy gondolkodnod kell a kapcsolatunkon? Kérlek, mondd el nekem! – karba tett kézzel, várakozóan nézett a férfit. Az idegesen a hajába túrt, majd gyötrelmekkel teli szemét a nőre emelte.

– Valami megváltozott kettőnk között, túl komollyá váltak a dolgok. Úgy érzem, kicsúszik a lábam alól a talaj. A feje tetejére állt a világ. Emlékszel, mi volt tegnap is? Anna behozta a gyereket az irodába, mert beteg lett a bébiszitter – hevesen gesztikulálva az ablakhoz lépett.

Tudta, hogy Nóra ki fogja forgatni a szavait, megadóan várta a nő újabb kirohanását.

– Te most szórakozol, ugye? Mi köze ennek hozzánk? – értetlenkedett a nő, majd újra a bőröndjével kezdett foglalatzkodni.

– Miért nem érted? Láttalak a babával, és tudom, mennyire szeretnél már anya lenni, de én még nem állok készen a családalapításra! Én még élni szeretnék! Élvezni az életet! – hadarta idegesen Péter.

– Ezt te életnek nevezed? – mutatott a nő a megdöbbszent férfi aktatásájára. – Mikor mentünk el utoljára együtt valahova? Emlékszel még? – kérdezte Nóra, de már kicsit halkabban. Láta Péter tekintetében a felismerést, ám egy intéssel félbeszakította őt.

– Ne merj a barátod festménykiállítására hivatkozni! Oda is csak azért mentél, hogy névjegyeket osztogathass, én pedig elkísértelek, mert így láttad jónak – folytatta.

Péter nagyot sóhajtott.

– Mit akarsz kettőnkkel? – tette fel Nóra a végső kérdést. Péter csak nagy sokára szólalt meg.

– Nekem ez így nem megy! Még nem! Miért nem maradhat minden ennyiben? Vagy legalábbis még egy ideig? – Hangja rekedt volt, gyötrelmekkel teli.

– Sajnálom! Valószínűleg nem ugyanott tartunk. Nem hiszem, hogy lenne még miről beszélni. Nekem nincs erre még több évem, hogy kitaláld, szeretnél-e gyereket! – jelentette ki határozottan a nő, és újra a csomagjához lépett.

– Igazad van, nem ugyanott tartunk, még nem tudom a választ. Az lesz a legjobb, ha befejezzük! – válaszolta a férfi.

– A maradék cuccomért jön majd valaki. Este átküldöm a felmondásom, ha visszaértem, mindent aláírok az irodában – kapta fel a bőröndöt a fiatal nő. Felszegte a fejét, miközben kilépett a lakásból. Egy fejezet örökre lezárult.

Dühösen vágta be a bőröndöt a csomagtartóba, majd adott magának pár percet megnyugodni. Egész testében remegett. Ilyen állapotban nem mert vezetni, ezért vett három mély levegőt, és próbálta visszafojtani a könnyeit. Mereven nézte a mellette tornyosuló épületet, mely éveken át az otthona volt. Eszébe jutott az öt évvel ezelőtti Ünnepi Könyvhét, ott találkoztak először. Abban az évben Nóra is végigkint volt a rendezvényen akkori kiadójával. Egy magas, átlagos testalkatú, vonzó férfi álldogált a szomszédos pavilonban, akinek csillogott a szeme, ahányszor Nóra arra járt. Sötétbarna hajára ráfért volna egy nyírás, átható kék szeme pedig vizslatóan meredt Nórára. Szigorú tekintetébe egy cseppnyi huncutság vegyült. Az összemосolygásokból egy kávé lett, majd egy ebéd. Pár hónap múlva pedig összeköltözés. Abban az évben Péter felmondott a munkahelyén, és megalapította a saját kiadóját. Kis idő múlva megkérte, hogy dolgozzon nála szerkesztőként. Minden olyan idilli volt, közös munka, közös otthon. Nóra úgy érezte, majdnem minden tökéletes. Valami mégis hiányzott. Évekig várta, hogy Péter gyűrűt húzzon az ujjára. Amikor már végképp letett erről, akkor történt meg a lánykérés. Eszébe jutott az a pillanat, amikor megtalálta a kis dobozt a karácsonyfa alatt.

Magát hibáztatta, amiért nem vette észre, hogy Péterben mi zajlik. Vagy talán magától a házasságtól

és a gyermekvállalástól ijedt meg? Vagy nem bízott eléggé kettejükben?

Szomorúan nézett körül, talán utoljára, az utcán.

Szíve mélyén érezte, hogy most nem kellene vezetnie, de minél hamarabb le akart érni Szálkára. Már nem is hezitált a dolgon. A szekszárdi dombvidék déli részén fekvő faluba, a szülei nyaralójába készült. Búskomorságán csak rontott, hogy időközben besötétedett, túl sokáig vesződött a pakolással. Mérgeesen meredt a telefon kijelzőjére, amely szinte egyfolytában rezgett az indulása óta. Édesanyja hívta. Gyorsan kihangosította, és nagyon igyekezett, hogy telefonálás közben ne remegjen meg a hangja.

– Kincsem, apáddal csak tudni szeretnénk, mikorra értek le a nyaralóba? Annyira rosszak errefelé az utak – hallotta édesanyja hangját.

Mai napig jóleső nyugalommal töltötte el, amikor beszélhetett vele. Érezte benne az aggódást, a szeretetet.

– Egyedül megyek. – A hangja kissé megremegett, és már most a pokolba kívánta az elkövetkezendő percek.

– Egyedül? Nem az esküvői előkészületeket akartátok intézni? – Édesanyja hangja kíméletlenül visszarángatta az elmúlt pár óra történéseibe.

– Péter nem akart jönni! Szakítottunk!

Gondolatban már százszor lejátszotta ezt a mondatot, de hangosan kimondva túl valóságossá vált. Szeméből lassan megindultak a könnycseppek. A vonal szakadozni kezdett.

– Az esküvő előtt pár hónappal? – kiáltott fel az anyja felháborodottan.

Nóra idegesen markolta a kormányt, és letért a mellékútra, ami a faluba vezetett. Szinte örült, most kapóra jött neki ez az út.

– Bocsi, most le kell tennem! Már közel járok a faluhoz, és szakadozik a térerő – hadarta gyorsan.

Köszönés nélkül bontotta a hívást. Csak egy pillantást vetett a mobilra, és mire visszanézett, az út közepén egy farönköt pillantott meg keresztben.

– Ó, a francba! – kiáltott fel, próbálva kikerülni a nem várt akadályt.

Kissé le kellett térnie az útról, ennek következtében egy hangos pukkanást hallott, amikor ráhajtott valamire. Szerencsére lassan haladt, így sikerült megállítania a kocsit. Kiszállt, hogy szemrevételezze a kárt. Az egyik hátsó kerék defektet kapott, máshol nem látott sérülést.

– Ez a nap egyre jobb! – csapott mérgesen a kocsi, és kinyitotta a csomagtartót a pótkerékért és az emelőért.

Döbbenten vette észre, hogy nincs pótkerék a kocsiban. Agya lázasan dolgozni kezdett, hová tűnhetett el. Hirtelen eszébe jutott, hogy valószínűleg Péter vehette ki. Elborította agyát a vörös köd, és tehetetlen dühvel rugdosni kezdte a sérült gumit. Végre kiszakadt belőle az órák óta visszatartott zokogás.

Percekkel később megnézte, hogyan hívhatna segítséget. Már meg sem lepődött azon, hogy nem talált

térerőt a mobilja. Amikor úrrá lett volna rajta a teljes kilátástalanság, egy fényszóró világította meg az utat. Reményteli pillantásokkal várta a megmentőjét, erősen remélve, hogy ezzel megoldódik a kálváriája.

A sofőr lefékezett mögötte. Egy közel száznyolcvan centi magas, középkorú férfi szállt ki az autóból, majd elindult felé elemlámpával a kezében. Fekete, rövid ujjú pólót és farmert viselt. Ahogy közelebb ért hozzá, Nóra már ki tudta venni a szeme színét is. Át-ható zöld volt. Sűrű, sötétbarna hajában néhány tincs rakoncátlankodott. Nóra orrát hirtelen cédrus illata csapta meg, ami a férfiből áradt felé.

Mélységes hálával nézett a megmentője felé, de néhány perccel később már azt gondolta, bárcsak meg tudná egyedül oldani a helyzetet, segítség nélkül! Főleg az ő segítsége nélkül!

– Az elakadásjelzője is elromlott talán? – nézett mogorván a nőre.

Ekkor vette észre a kisírt szemeket. Azonnal megbánta a nyers modorát.

– Önnek is jó estét! Elnézést a figyelmetlenségemért, a pótkerék hiánya megzavart kissé – nézett Nóra villámló szemekkel a férfira.

A férfi közelebb jött, és kedvetlenül a kezét nyújtotta. Úgy tűnt, az illetet bármilyen szituációban fontosnak tartja. Talán még nincs veszve az este.

– Áron vagyok – mutatkozott be a férfi érces baritonján. A szemszín után a hangja volt a második, ami megigézte Nórát.